

ONWETEND

CHEVY STEVENS BIJ UITGEVERIJ CARGO

Vermist

CHEVY STEVENS

Onwetend

Vertaald door Paul Witte

2011

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2011 René Unischewski (Chevy Stevens)

Slaughterhouse Books is a trademark of Karin Slaughter.

Used by permission.

Slaughterhouse Books is een handelsmerk van Karin Slaughter.

Gebruikt met toestemming.

Copyright Nederlandse vertaling © 2011 Paul Witte

Oorspronkelijke titel *Never Knowing*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Press, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Josefine Jönsson

Foto auteur Suzanne Teresa

Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6330 6

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

www.slaughter-house.nl

Voor Connel

EERSTE SESSIE

Ik dacht dat ik er wel aan toe was, Nadine. Na al die jaren van therapie, na al die gesprekken die we erover hebben gevoerd, heb ik het ten slotte gedaan: ik heb mijn biologische moeder opgezocht. Bij die beslissing heb jij een grote rol gespeeld – ik wilde je laten zien hoeveel impact je op mijn leven hebt gehad, hoe ik ben gegroeid, hoe stabiel ik nu ben. Hoe evenwichtig. Jij hebt altijd gezegd: ‘Balans is de sleutel.’ Alleen zei je er wel altijd iets bij: ‘Neem de tijd, Sara.’

Ik heb het gemist, hier zijn. Weet je nog hoe ongemakkelijk ik me de eerste keer voelde? Vooral toen ik vertelde waarom ik hulp zocht. Maar jij was heel nuchter, en je had gevoel voor humor – je paste helemaal niet in het beeld dat ik van een psychiater had. En deze kamer is zo fris en zo mooi dat ik me al beter voelde als ik binnenkwam. Soms, vooral in het begin, wilde ik zelfs niet meer weg.

Je hebt ooit tegen me gezegd dat je wist dat je je taak had volbracht als ik niet meer zou komen. En zo is het gegaan. De afgelopen jaren zijn de gelukkigste van mijn leven geweest. Daarom dacht ik ook dat ik het wel aankon. Ik dacht dat ik tegen alles wat op mijn weg kon komen was opgewassen. Ik had het gevoel dat ik stevig in mijn schoenen stond, dat ik geaard was. En ik zou nooit meer zo’n nerveus wrak worden als ik was toen ik hier voor het eerst binnenliep.

En toen, toen ik haar dan eindelijk had opgezocht en haar had gedwongen met me te praten, loog ze – mijn biologische moeder. Ze loog over mijn echte vader. Dat voelde net zoals wanneer Ally, toen ik zwanger van haar was, tegen mijn ribben schopte: een onverwachte klap van binnenuit die me de adem benam. Maar wat me nog het meest raakte, was de angst van mijn biologische moeder. Ze was bang voor me. Dat weet ik zeker. Ik weet alleen niet waarom.

Het begon anderhalve maand geleden, eind december, met een artikel op internet. Ally had me die zondag krankzinnig vroeg gewekt – met een kind van zes heb je geen haan nodig – en ik beantwoordde mailtjes terwijl ik mijn eerste bak koffie dronk. Inmiddels krijg ik vanuit alle uithoeken van het eiland verzoeken om meubels te restaureren. Die ochtend deed ik research naar een bureautje uit de jaren twintig – dat wil zeggen, als ik niet om Ally zat te lachen. Zij zat beneden in de woonkamer naar een tekenfilm te kijken, maar ik hoorde dat ze ondertussen Eland, onze gevlekte Franse bulldog, op z'n kop gaf – waarschijnlijk omdat hij haar knuffelkonijn niet met rust liet. Eland heeft iets met knuffeldieren. Eigenlijk moet alles wat een staart heeft voor zijn leven vrezen.

Plotseling verscheen er een of andere Viagra-advertentie op mijn scherm, en toen ik die eindelijk had weg gekregen, bleek ik weer een andere link te hebben aangeklikt. De kop daarvan was:

Adoptie – de andere kant van de medaille

Ik scrolde door brieven die mensen hadden ingestuurd naar aanleiding van een artikel op de Canadese nieuwssite van de *Globe and Mail*; ik las verhalen van biologische ouders die jaren hadden geprobeerd hun kinderen terug te vinden en van biolo-